

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

χω την καρδιά τόσο βαρεία! Πρέπει να πάω να πάρω λίγον αέρα.

Και τά πε τὰ λόγια αὐτὰ στὸν ἑαυτό της, σὰ νὰ μιλοῦσε σ' ἓνα ἄλλο πρόσωπο, σὰ νὰ συμβούλευε κάποιον ἄρρωστό της. Μὴ δὲν ἦτανε ἀλήθεια σὰν ἄρρωστη ἡ Ἀντιγόνη ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ὁ ἀγαπημένος της τὴν παράτησε; Ὁ ἄντρας της τὴ ρωτοῦσε μὲ στοργή:

— Μὰ τί ἔχεις, παιδί μου; ὑποφέρεις τίποτε;

Κ' ἡ νέα γυναίκα ἀποκρίνονταν εἰλικρινά:

— Δὲν ξέρω τί ἔχω, εἶμαι σὰν ἄρρωστη.

Ἀπὸ κάμποσον καιρὸ τὴν ἄρρωτην ξημερώνονταν μὲ τὸν ὀξὺ τὸν πόνο τῆς ψυχῆς, ἄγρυπνον μέσα της. Πόσο ὑπόφερνε! Μὰ σήμερα εἶχε ξυπνήσει παράξενα ἀλλοιώτικη. Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια τὸ πρωῖ, ἀντίκρουσε δίχως κανένα παλμό, ἴδια νεκρή, τὸ φῶς τῆς μέρας. Δὲν πονοῦσε σήμερα. Δὲν πονοῦσε μὰ οὔτε καὶ χαίρονταν. Τῆς φαίνονταν μάλιστα πῶς δὲ ζοῦσε. Ὁ αἶρας ἦτανε γι' αὐτὴν ἀνύπαρκτος. Τίποτε δὲν τὴν ἐνδιέφερενε γιατί ἡ καρδιά της ἔμοιαζε μ' ἓνα κούφιο, ἓνα ἀδειασμένο ντουλάπι. Θαρρεῖς κι' ἀπὸ κείνο τὸ ντουλάπι ξεκινουσαν ὡς χτὲς ὅλες οἱ μαγικὲς κλωστὲς πού τὴ δένανε μὲ τὸν ὄξω κόσμο. Καὶ μιὰ μέρα, νά, ὅπως ἡ σημερινή, οἱ κλωστὲς αὐτὲς φάνηκαν σὰν κομμένες. Ἡ Ἀντιγόνη, ξεκουρδισμένη μηχανή, γύριζε ὑστερότερα μέσα στὸ σπίτι της ζαλισμένη. Κάποια στιγμή μάλιστα συλλογίστηκε: «Καλύτερα ἔτσι, εἶμαι καλύτερα».

Μὰ ἡ νεκρὴ αὐτὴ κατάστασις πού τὴν ξεγελοῦσε δὲ βάσταξε. Ὅσο ἡ μέρα προχωροῦσε, ἡ Ἀντιγόνη ἄρχισε πάλι νὰ νοιώθῃ νὰ τὴν κυκλώνῃ ἕνα πρᾶμα γνώριμο, ὀλοένα καὶ πιὸ βαρὺ, ὀλοένα καὶ πιὸ σπαραχτικὸ, τὴν ψυχικὴ ἔρημιὰ της.

Ἀνίδεοι οἱ ἄνθρωποι γύρω της, σκορποῦσαν τὸ θόρυβο τῆς ζωῆς μέσα στὴν κάμαρα τοῦ θανάτου.

— Κυρία, ρωτοῦσε ἄξαφνα ἡ ὑπηρετρία, πῶς θὰ τὸ φτιάσουμε τὸ φαγητό;

Κ' ἡ Ἀντιγόνη ἔβανε τὸν μηχανικὸν ἑαυτοῦ της ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀντιγόνη, παραπονιοῦνταν ἡ ἡλικιωμένη ἡ μητέρα της, κάθισε κοντά μου, πές μας τίποτε, μὴ μ' ἀφήνῃς μοναχὴ.

Κ' ἡ Ἀντιγόνη ἄκουε τὸν ἑαυτοῦ της νὰ μιλῇ, μὲ μιὰ φωνὴ θαμπή, δίχως παλμό.

Εἶχε ἀνθρώπους γύρω της, πού εἶχανε τὴν ἀνάγκη της μὰ καὶ πού τὴν κοίταζαν στὰ μάτια σὰ χαρά τους. Κι' ὁμως, ἀπὸ τότε πού ζοῦσε δίχως τὴν ἀγάπῃ Ἐκείνου νοιώθονταν ὀλότελα μοναχὴ. Κι' ὅσο εἶναι γλυκὸ καμιμιά φορὰ νὰ βρισκεσαι μέσα στὸν κόσμον καὶ νὰ ξεμοναχιάξεσαι σὰ βράχος μέσ' στὰ κύματα, ἄλλο τόσο ἄλλες φορὲς εἶναι πικρὸ κι' ἀβάσταχτο.

Ἔτσι, μέσα στὴ μοναξιὰ της, σὰ νὰ τῆς ἔλειπε ὁ ἀέρας τῆς Ἀντιγόνης. Φορὲς φορὲς μάλιστα, ὅπως σήμερα, θαυροῦσε πὼς κάτι θὰ πάθῃ. Ἐβλεπε νὰ γέρῃ ἡ μέρα, κ' ἡ ὥρα αὐτὴ πού πλήθαινε μέσα στὸ σπίτι τοὺς ἴσκιους τοῦ δειλινοῦ, ἔννοιωθε νὰ τὴν κυκλώνῃ σὰν τάφος. ὦ! ἂν ἔμενε μέσα, σίγουρα θὰ τρελλαίνονταν.

— Πρέπει νὰ πάω νὰ πάρω λίγον ἀέρα, εἶπε ἡ Ἀντιγόνη.

Συγγυρίστηκε καὶ κατέβηκε. Ὁξω στὸ δρόμο, ἦρθε πάλι ἕνα κομμάτι ξένης ζωῆς νὰ τὴν ἀνταμώσῃ. Στάθηκε λοιπὸν καὶ χაίδειψε ἕνα γνώριμό της παιδάκι πού ἔτρεξε ἀπάνω της, καλησπέρισε μιὰ γειτόνισσα πού κάθονταν στὸ μπαλκόνι, ρώτησε μιὰν ἄλλη γιὰ τὴν ἄρρωστη κόρη της. Ὅλα αὐτὰ περνοῦσαν ἀπάνω ἀπὸ τὴν ψυχὴ της σὰν ὁ ἀφρός

ἀπάνω ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσης. Ὑστερα τράβηξε. Ποῦ θὰ πάη; Καιροὺς τώρα τὸ περπάτημά της δὲν τὸ φτέρωνε πὰ ἡ προσδοκία. Καιροὺς τὴν καρδιά της δὲν τὴ ζέσταινε ὁ σκοπός.

Ὁ φίλος της δὲν τὴν καρτεροῦσε πουνενά, εἶχε χαθῆ. Ἡ Ἀντιγόνη δὲν τὸ περιέμενε αὐτὸ τὸ κακό. Ὅμως καὶ ποῖος προφητεύει στὸν καιρὸ τους τὶς ὥρες τὶς μοιραῖες; Ἔτσι ἀνεπάντεχα δὲν ἀνταμώθηκαν μιὰ μέρα οἱ δύο τους; Αὐτὴ, ποῦ ἔννοιωθε τὴ ζωὴ της ἀνυπόφορα ἀδειανή, ἐκεῖνος δυσανεκτικὸς ἀπὸ τὸ γάμο του.

Ἐνα φῶς γλυκὸ εἶχε χαράξῃ τότε στὴ θαμπὴ ζωὴ τῆς γυναίκας. Νόμισε πὼς βρῆκε αὐτὸ ποῦ τῆς ἔλειπε: τὴ ζεστασιά, τὸν ἔρωτα. Καὶ τότε κανένα χρέος δὲ στάθηκε ἱκανὸ νὰ τοὺς σταματήσῃ στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης.

Τί ρόλο ἀλήθεια φτωχὸ ποῦ παίζουν οἱ κοινωνικὲς ψευτιὲς σὰν ἔρχονται πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὴν ἀλήθεια τῆς φύσης!

Καὶ σὲ λίγο, δέθηκαν οἱ δύο τους σὰ νάτανε γνώριμοι ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Ἔτσι ἀπλὰ κάνει τὰ πράματα ἡ ἀγάπη...

Ὑστερα ὅμως; Ὑστερα κάποιος θὰ βρεθῆ νὰ φύγῃ πρῶτος. Κ' ἐκεῖνος ἔκαμε τὴν ἀρχή. Τότε μέσα στὴν καρδιά τῆς γυναίκας σταμάτησε κάθε ζωντανὸς παλμός. Κανένας πὰ καὶ τίποτε δὲν τὴν ἐνδιέφερε. Καὶ πορεύονταν στὴ ζωὴ μὲ τὸ θάνατο μέσα της.

Ἔτσι, ὅπως περπατοῦσε σήμερα, ἔπαιρνε γιὰ συντροφιά της τὰ περασμένα. Τὰ θυμοῦντιαν ἕνα πρὸς ἕνα τὰ περασμένα αὐτά, ποῦ δὲν ἦτανε ὡστόσο καὶ πολὺ μακρυνά.

Ἦτανε πέρσι:

Καταμεσήμερα στὸ Φάληρο. Μιὰ βαρκοῦλα στὴ θάλασσα καὶ οἱ δύο τους μέσα. Ὁ βαρκάρης τοὺς γύριζε διακριτικὰ τὴ ράχη. Αὐτὴ φοροῦσε ἕνα φόρεμα ρόζ, χαρωπὸ σὰν τὸ τριανταφυλλὶ πρόσωπό της, γελαστὸ σὰν τὴ γιορτὴ τῆς καρδιάς της. Ἐκεῖνος εἶχε μέσα στὰ γλυκά του μάτια ὅλες τὶς χρυσὲς λεπίδες ποῦ παιχνίδιζαν στὴ θάλασσα. Ἡ βάρκα τοὺς πήγαινε, κι' αὐτοὶ χεροπιασμένοι κοιτάζονταν στὰ μάτια καὶ δὲ χορταίνανε.

Ἦτανε πέρσι :

Ξαπλωμένος ἀκόμα ἐκεῖνος ἀπάνω στὸ ντιβάνι, ἀνασηκώθηκε στὸν ἀγκῶνα καὶ τὴν κοίταζε τρυφερά. Τὴν κοίταζε τρυφερά, κ' ἡ μουσικὴ φωνή του ποῦ ἔσταζε σὰ μέλι καὶ σὰ δάκρυ, τῆς εἶπε: Μὰ πόσο σ' ἀγαπῶ! πάντα πάντα θὰ σ' ἀγαπῶ!

Κ' ἡ Ἀντιγόνη, ὅπως ἦταν γερμένη στὰ μαξιλάρια, ἔννοιωσε τὴν καρδιά της ξέχειλη ἀπὸ εὐτυχία. Καὶ τότε κατάλαβε πὼς τὰ καστανὰ τὰ μάτια της ἀστράφανε, σὰ νὰ καθρέφτισαν ἄξαφνα μέσα τους φλογερὲς πεταλοῦδες,—τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς ἀγάπης: Πάντα! πάντα!

Ἦτανε πέρσι:

Καθὼς περπατούσανε στὸ δρόμο, καμάρωνε πλάι της τὴν ψηλὴ κορμωστασιά του. Μὰ ἐκεῖνος φαίνονταν κακόκεφος. Κάμποσον καιρὸ τώρα ἦταν ὅλο συλλογή. Ἡ Ἀντιγόνη ἀνήσυχη τὸν ρώτησε :

—Μὰ τί ἔχεις ἀπόψε; κάτι ἔχεις ἐσύ.

—Δὲ μπορῶ, εἶπ' ἐκεῖνος, ὑποφέρω. Ὑποφέρω ποῦ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σ' ἔχω ὅλον τὸν καιρὸ δικιά μου. Ἡ ἀγάπη σου μ' ἔχει κάνει ἀλλοιώτικον. Δὲ μὲ χωρεῖ πιά τὸ σπίτι μου. Τὴ γυναῖκα μου δίκια ἢ ἄδικα δὲν τὴν ἀνέχομαι πιά. Θέλω νὰ φύγω, νὰ φύγω! Θέλω ν' ἀλλάξω ζωή. Μένοντας ἐκεῖ μέσα ὅλο παράπονα ἀκούω: «Δὲ μιλάς! Μιλάς θυμωμένα! Δὲν ἐνδιαφέρεσαι πιά γιὰ τὸ σπίτι σου. Ποῦ πᾶς; ποῦ ἦσουν; ποιά σὲ ξεμυάλισε;»

Ἦλεγε ἀκόμα αὐτὸς κ' ἡ Ἀντιγόνη τὸν κοίταζε σιωπηλή. Τί χαλάστρα ἀλήθεια ποῦ ἔφερε στὸ ξένο σπίτι ἡ ἀγάπη της. Δὲ μετάνιωνε ὅμως, ὄχι. Ἴσως νὰ συμπονοῦσε μὲ τὴ λογικὴ της καμμιὰ φροά. Ἀληθινὰ ὅμως μέσα της χείρονταν. Χαίρονταν πλατειά, εἰλικρινά, κ' ἡ ἐγωῖστικὴ κραυγὴ τῆς καρδιάς της, ἦτανε ὑπέροχη: «Εἶναι δικός μου!»

Ὅλα αὐτὰ ἦτανε πέρσι.

Μὰ τώρα; Ἡ Ἀντιγόνη περπατοῦσε μοναχὴ καὶ θλιβερή. Ἐσφιγγε ἀπάνω της τὸ ζακετάκι της, κρύωνε. Κρύωνε κι' αὐτὸ ἦταν ἀνοιξη.

Μὰ εἶναι φοβερό, νά σαι νιός, νά σαι γερός καὶ νά πορεύεσαι ἔτσι μοναχὸς στὴ ζωὴ δίχως ἀγάπη.

Κι' ὅπως τώρα περπατοῦσε ἄσκοπα, ὅλοι οἱ δρόμοι τὴν καλοῦσανε κι' αὐτὴ πήγαινε σὰν παραδαρμένη. Μὰ ποιὸς ὑποψιάστηκε ποτέ, κοιτάζοντας μιὰ δροσερὴ γυναικούλα στὸ δρόμο, μὴν κρύβη μέσα της ἄλλο τίποτε ἀπὸ χαρά;

Σὰν πού τώρα ἡ Ἀντιγόνη εἶχε κουραστῆ, ἤθελε νὰ μποροῦσε ν' ἀκουμπήσῃ κάπου τὸν ἑαυτὸ της. Νὰ τὸν ἀφήσῃ ἤσυχον, νὰ μὴν ἐνοχληθῆ ἀπὸ κανένα.

Ἔτσι, ἓνας κινηματογράφος τὴν τράβηξε. Μπῆκε στὴ σάλα του καὶ βουτήχτηκε σὰ σὲ λουτρὸ στὴ σκοτεινιά. Θαμποχώριζαν τὰ σχήματα τῶν θεατῶν, καὶ σιγὰ σιγὰ φεγγίζανε τὰ προσεχτικά τὰ πρόσωπα. Χιλιάδες μάτια καρφωμένα ἀπάνω στὰ φαντάσματα τῆς ταινίας, κ' ἡ καρδιὰ κρυμμένη ἔσταινε καρτέρι στὸ χαμόγελο τῆς ἐλπίδας, στὴ στάλα τῆς χαρᾶς, στὸ τάξιμο τῆς λησμονιᾶς—στὸ ξεγέλασμα.

Ἡ νέα γυναῖκα κάθισε κι' αὐτὴ, κ' ὕστερα βούλιαξε στὴν ὑπόθεση τῆς ταινίας, σὰ μέσα σὲ τάφο. Τύλιξε τὸν ξένον ἥρωα μὲ τὸν καὺμὸ τῆς πικρῆς καρδιάς της καὶ νόμισε πὼς ἔτσι ξεχνοῦσε τὸν ἑαυτὸ της...

Ἦτανε μιὰ ὠραία ταινία αὐτὴ πού ἔβλεπε. Ὠραία καὶ θλιβερή: «Ὁ Δὸν Κιχώτης».

Ἡ Ἀντιγόνη ἔπασχε μαζὶ μὲ τὸν ἥρωα, κι' ὥστόσο πίσω ἀπ' αὐτήν, μιὰ συντροφιά ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια μ' ἐκεῖνα πού βλέπανε. Ἔ! ἔτσι εἶναι: Ὁ καθένας μὲ τὸ μυαλὸ τὸ δικό του καὶ μὲ τὴν ὄρεξή του κοιτάζει τὰ πράματα.

Κι' ὁ δὸν Κιχώτης, (ὁ περίφημος τραγούδιστὴς Σαλιαπὶν παρίστανε), ξεκινοῦσε γιὰ τ' ἄπιαστα ἰδανικά του πού τραφήκανε μὲ τῆς καρδιάς του τὸ αἷμα καὶ μὲ τῶν βιβλίων τὶς χίμαιρες. Ξεκινοῦσε ὠραῖος καὶ φλογερός. Τὰ κυνηγοῦσε ἔξαλλος κ' ἔλεφτε καὶ τσακίζονταν. Τὰ ξανακυνηγοῦσε ἀβάρετος καὶ ξανατσακίζονταν.

Ἡ εὐθυμὴ συντροφιά, ξεκαρδισμένη στὰ γέλια. Μὰ ἡ Ἀντιγόνη ὑπόφευγε.

Τώρα ὁ ἥρωας πέθαινε ἀπάνω στὴν ταινία. Ἐκεῖνοι πού μάχονταν τὰ ὄνειρά του,—κ' ἦτανε οἱ δικοὶ του οἱ ἄν-

θρωποι αὐτοὶ—βάλανε φωτιά γιὰ νὰ κάψουν τὰ χαρτιά του, τὰ βιβλία του. Αὐτὰ τὰ βιβλία πὸν δίνανε τροφή στὸν ὄνειροπαρμένο ἱπλότη. Σωρὸς τὰ χαρτιά, κι' ὀλόγουρά τους οἱ κόκκινες γλῶσσες. Ροκανισμένα σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὶς φλόγες, μαυρίζανε, σταχταίνανε καὶ χάνονταν τῶρα μπροστὰ στὰ περίλυπα μάτια τοῦ ἑτοιμοθάνατου.

Κ' ἡ Ἀντιγόνη, σὰ νὰ βρίσκονταν σ' ἀληθινὴ συφορὰ, σὲ κηδεῖα πραγματικὴ πὸν τὴν ἴδιὰ τὴ θανάτῳνε, ἔκλαιε, ἔκλαιε κρυφά, μ' ἓνα κλάμα, πὸν τῆς ξερορίζωνε ἀπὸ μέσα τῆς κάθε ἐλπίδα. Κι' ὅπως ἔβγανε τὸ μαντιλάκι καὶ σκουπίζονταν, ὁ κόσμος γύρω τὴν κοίταζε πότε πότε μὲ ἀπορία.

Κάποιος δημοσιογραφᾶκος μάλιστα τὸ σημείωσε στὸ καρνέ του μὲ ἀκρίβεια παρατηρητῆ. Θὰ τὸ γράψῃ αὔριο στὰ πεταχτὰ τῆς ἑφημερίδας του: «Ὁ Δὸν Κιχώτης χθὲς στὸ Μοντιὰλ μὲ τὸν περίφημον Σαλιαπὶν συνεκέντρωσε κόσμον πολὺν. Εἶναι μία ἐπιτυχὴς ταινία κωμικὴ. Καὶ ὅπως συμβαίνει ἐνίοτε τὰ γέλια ἔφεραν ἔως τοὺς λυγμοὺς μερικὰς ὑστερικὰς κυρίας».

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΗΛΙΑ ΜΑΛΑΜΟΥ

